

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **W. E.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020 č. j. OAM-85/LE-BA04-LE24-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2020 č. j. OAM-85/LE-BA04-LE24-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný po provedeném dokazování vzal za prokázáno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z politické strany, jejímž byl dříve členem a jejichž členové mu vyhrožují a ublížili mu na zdraví. Dalším důvodem této žádosti bylo jeho přání nadále pobývat v České republice, kde má přítelkyni a podnikatelské záměry. Žalovaný poukázal na to, že Tuniská republika jakožto země původu žalobce je dle ust. 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V případě žalobce žalovaný nezjistil, že jeho zemi původu nelze považovat za bezpečnou a shledal tak naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a zároveň v ní požadoval, aby mu pro toto řízení o žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 26. 11. 2020 č. j. 18 Az 59/2020 – 15 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. V podání ze dne 10. 12. 2020 právní zástupce žalobce vytýkal žalovanému nesprávné vyhodnocení podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce setrvává na tom, že při návratu do Tunisu mu hrozí nebezpečí a ohrožení na životě. Obává se o svůj život kvůli ohrožení na zdraví a životě ze strany Ennahda, k čemuž již podle jeho tvrzení v minulosti docházelo. Se žádostí o pomoc se žalobce na příslušné státní orgány neobrátil, protože šlo o ohrožení ze strany vládní strany, což by nepochybně vedlo k tomu, že by mu žádná pomoc příslušnými úřady poskytnuta nebyla. Žalobce v této souvislosti poukázal na neexistenci fungujícího systému v Tunisku, který by zaručil ochranu před vážnou újmou. V Tunisku probíhají nepokoje a násilné demonstrace, je tam vysoká míra nezaměstnanosti a zároveň potlačována svoboda projevu shromáždění. Odkázal na internetové zdroje informací, které mj. také svědčí o korupci státních orgánů v jeho zemi. Žalovaný se nevypořádal řádně s otázkou, zda jeho zemi původu lze považovat za bezpečnou i vůči jeho osobě. Přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 23/2013 – 19 ze dne 14. 3. 2014 zdůraznil, že v případě aplikace institutu zjevné nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu je třeba k individuálnímu případu přistupovat opatrně a obezřetně. Žalobce se v minulosti stal terčem útoku ze strany vládnoucí politické strany, a proto se skrýval delší dobu v sousední Libyi; proto dle jeho názoru lze o něm jednoznačně hovořit jako o osobě, které hrozí v případě návratu do Tuniska větší nebezpečí než typickému žadateli o mezinárodní ochranu. Zemi původu Tunisko tak nelze vůči němu považovat za bezpečnou zemi původu. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 11. 2. 2021 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě

není možno Tunisko za bezpečnou zemi považovat a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020 č. j. OAM-85/LE-BA04-LE24-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 8. 2020. Podání této žádosti předcházelo vydání rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-91321-14/ČJ-2020-030022 ze dne 16. 8. 2020, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 3 let. Téhož dne tentýž správní orgán vydal rozhodnutí, jímž žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona byl zajištěn na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění obou těchto rozhodnutí se uvádí protokol o výsledku žalobce sepsaný dne 15. 8. 2020. Podle tohoto protokolu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval poprvé 9. 1. 2018 na svůj platný cestovní doklad a na platné vízum typu C č. X platné do 4. 2. 2018. Přicestoval za přítelkyní, s níž se seznámil na sociální síti a se kterou se chtěli vzít. Začali si vyřizovat potřebné doklady ohledně svatby a žalobce při té příležitosti v roce 2018 byl na cizinecké policii, která s ním zahájila správní řízení, neboť pobýval na území České republiky již neoprávněně. Po skončení platnosti víza nevycestoval kvůli budoucí manželce, která se jmenuje B. V., bydlící na adrese V. D. 20. Žalobce pobýval na území ČR až do 15. 8. 2020, kdy odjel do Spolkové republiky Německo; tehdy chtěl za kamarádem do Francie, jenž mu měl pomoci s povolením k pobytu, protože má známého advokáta. Dále uvedl, že v současné době žije na adrese V. D. 20, P., což je byt rodičů jeho přítelkyně. Sdílí společnou domácnost s V., finančně na ni nepřispívá, neboť nemá žádný příjem. Po dobu pobytu od ledna 2018 do současné doby nikde nepracoval a nechal se vyživovat od své přítelkyně a její rodiny. Dále žalobce uvedl, že z České republiky chce vycestovat do Tuniska, kde má rodiče, bratra a dvě sestry. Je svobodný a bezdětný a finanční prostředky na vycestování nemá, ale obrátí se na ambasádu Tuniska, aby mu zaplatili letenku, jestliže je to možné. V odůvodnění uvedených rozhodnutí cizinecké policie se dále uvádí, že dne 15. 8. 2020 byla kontaktována telefonicky B. V., která uvedla, že skutečně žila s žalobcem ve společné domácnosti, ale rozešli se a žalobce odcestoval do Francie a poté následně do Tuniska. Žalobce jí slíbil, že se vrátí do své domovské země a na adresu V. D. 20 se už nevrátí, protože si je vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně a nechce jí dělat žádné problémy. Svůj vztah s žalobcem ukončili, jelikož se nedá na území České republiky jeho pobyt zlegalizovat.

6. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 24. 8. 2020 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. K otázce týkající se politického přesvědčení uvedl, že byl členem strany Al Nahda, ale vystoupil z ní a poté mu začali vyhrožovat. Dokonce mu ublížili na zdraví tím, že jej pobodali nožem na levém boku pánve a na ruce, jak se bránil. Když mu začali vyhrožovat, utekl z rodné vesnice přes hranice do Libye. Nějakou dobu tam pobýval u přítele, který tam pracoval a přítelkyně – Češka mu zařídila české vízum, na základě kterého odjel do České republiky. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho život v Tunisku je v ohrožení kvůli výhrůžkám z té strany, že pořád žije ve strachu, aby mu neublížili na zdraví, aby mu nic neprovedli. Dne 7. 9. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při něm popsal svůj útěk z Tuniska do Libye, kde strávil čtyři roky a zpět do Tuniska se vrátil, aby mohl vycestovat do České republiky. Po dobu jednoho a půl roku byl řadovým členem strany Al Nahdy – obroda, od roku 2011 do roku 2013, kdy tuto stranu opustil. Díky členství v této straně se dostal k informacím, které jim mohly uškodit a které chtěl po odchodu z této strany rozšířit na veřejnosti. Jednou byl zbit tak, že nemohl chodit, a vyhrožovali mu, že může mít stejný osud jako jeho kamarád. Psychicky trpí i jeho rodiče, neboť jej lidé z této strany doma hledají. Z uvedené strany odešel z důvodu jejich praktik a falšování voleb. Napaden byl v prvním čtvrtletí roku 2012, jednalo se o maskované ozbrojence, kteří přišli k nim domů. Na otázku, zda v Tunisku vyhledal nějakou pomoc, odpověděl, že se jednalo o vládnoucí stranu, policie s nimi spolupracovala a dodal, že nebyl ani v nemocnici. Schovával se u kamarádů, což trvalo až do jeho odjezdu do Libye. Do České republiky vycestoval tak, že se vrátil do hlavního města Tunisu, kde si do týdne vyřídil vízum a bez problému vycestoval. Důvodem vycestování byla obava o jeho život ze strany Al Nahda. Cestoval za přítelkyní, se kterou se seznámil přes internet asi před pěti lety, a která mu poslala vízum. Měl v plánu tady začít podnikat např. otevřít si restauraci nebo posilovnu a založit si s přítelkyní B. V. rodinu. O ukončení platnosti víza zde pobýval nelegálně, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce vycestoval na tři dny do Francie, kde měl kamaráda, který měl známého právníka a který mu měl poradit ohledně legalizace pobytu. Právník mu ovšem nepomohl, neboť žádal peníze, které neměl. Po návratu z Francie zde pobýval nadále nelegálně. Žalobce v rámci pohovoru popřel svoji výpověď ze dne 15. 8. 2020 učiněnou v řízení o jeho správním vyhoštění, že se s přítelkyní rozešli a že se hodlá vrátit za svou rodinou. K dalším otázkám uvedl, že v Tunisku nebyl nikdy vyšetřován, trestně stíhán ani vězněn. K podání žádosti o mezinárodní ochranu se rozhodl po obdržení správního řízení asi tři dny po svém zajištění a vrácení německou policií do České republiky. Součástí správního spisu žalovaného je zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020 o dodržování lidských práv v Tunisku za rok 2019.
7. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
8. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Tuniské republiky, kterou Česká republika považuje v souladu s ust. § 2 bod 23 vyhlášky č. 328/2015 Sb.,

kteřou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka tedy v projednávané věci naplněna nesporně byla. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v žalobě odkázal na důvod uváděný v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívající v tom, že byl politickým aktivistou a že v období let 2011 – 2013 byl řadovým členem politické strany Al Nahda. Z této strany vystoupil a poté mu měli lidé z této strany vyhrožovat a fyzicky jej jednou i napadnout a zranit, neboť se díky členství v této straně dostal k informacím týkajícím se jejich praktik a falšování voleb, které hodlal zveřejnit. Při pohovoru konaném k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mj. uvedl, že se nikde neobrátil o pomoc a to ani dokonce v případě fyzického napadení, což vysvětlil tím, že policie s dotyčnou stranou spolupracovala, neboť v té době se jednalo o vládnoucí stranu. Krajský soud musí především poznamenat, že o takto prezentovaném důvodu žalobce, který má představovat pronásledování či nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, má značné pochybnosti. Žalobce měl být podle svého tvrzení členem politické strany Al Nahda v letech 2011 – 2013; přitom do České republiky přiletěl v lednu 2018, zatímco potřebné vízum obdržel již v září 2017. Po uplynutí doby platnosti víza zde pobýval až doposud nelegálně, za což mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. V rámci druhého řízení o správním vyhoštění vypověděl cizinecké policii do protokolu dne 15. 8. 2020, že do České republiky přicestoval za účelem sňatku s českou přítelkyní a o žádném hrozícím nebezpečí v zemi původu se nijak nezmínil. O čtyři dny později podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a teprve až 24. 8. 2020 v rámci poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl svou obavu z jednání ze strany členů politické strany Al Nahda. Nelze pominout to, že žalobcem byla podána žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, kdy byl vrácen ze Spolkové republiky Německo českým policejním orgánům a kdy byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Veškeré uvedené skutečnosti pak dle názoru krajského soudu nepochybně svědčí o účelovosti jím podané žádosti o mezinárodní ochranu, tedy snaha vyhnout se důsledkům správního vyhoštění a legalizace dalšího pobytu na území ČR. Pokud by vůbec žalobcova verze jeho azylového příběhu spočívající v obavách z pronásledování ze strany shora uváděné politické strany byla pravdivá a reálná, mohl a měl se domáhat proti jednání těchto soukromých osob u příslušných orgánů domovského státu, což neučinil a nevyužil tak prostředků, které Tunisko jakožto bezpečná země původu svým právním řádem poskytuje v zájmu ochrany práv a svobod svých občanů. Pakliže žalobce této možnosti ochrany nevyužil, nemůže být důvodná jeho námitka, že policie byla v době jeho napadení propojená s vládnoucí stranou, a že v Tunisku existuje korupce a teroristické útoky. Závěrem krajský soud odkazuje na shora opakovaně zmíněný protokol o výsledku žalobce, sepsaný v rámci řízení o jeho správním vyhoštění a zajištění dne 15. 8. 2020, do něhož mj. výslovně uvedl, že do Tuniska vycestovat chce a že tam má potřebné materiální i sociální zázemí, avšak schází mu toliko finanční prostředky na zaplacení letenky, a proto se obrátí na svůj zastupitelský úřad, je-li taková možnost. I tato část výpovědi tedy zpochybňuje pravdivost jeho tvrzení o obavách z pronásledování či hrozby vážné újmy. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce se svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi

původu Tunisko považovat za bezpečnou zemi, a na tomto závěru nemohou nic změnit ani jeho námitky týkající se obecných problémů korupce, nepokojů a násilných demonstrací, vysoké míry nezaměstnanosti i ohrožení teroristickými útoky.

9. Žalobcem tvrzené důvody v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona.
10. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
12. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 2, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 29. 3. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce